

[Antonsen.]

morgenaviserne nu har sagt, at frisk drikkevand skal fremskaffes til byen uanset omkostningerne ved dets fremskaffelse. Det er heller ikke mange dage siden, der var en tilsvarende sag i Støvring.

Vi er fuldt ud klar over, at det er et område, som der gøres en del ved, specielt at der overvejes i meget vidt omfang, men selvfølgelig også, at der sker egentlige fremskridt på dette område — men vi er meget utålmodige. Vi er klar over, at det er et af fremtidens meget store problemer. Da indenrigsministeren og jeg i sin tid, ikke sammen, men hver for sig, lærte nationaløkonomi, lærte vi, at ting som luft og vand var såkaldte frie goder, ting, som ingen penge kostede, som man bare kunne tage, det var fra himlen givne gaver. Det er det ikke længere, og det vil det specielt ikke være i fremtiden. Det vil være et af fremtidens store problemer, hvad det vil koste at fremskaffe frisk luft, og hvad det vil koste at fremskaffe vand.

Det er helt rigtigt, at der på mange områder herhjemme tænkes og overvejes, men vi er faktisk bagefter her i landet. Vi er et af de meget få lande i Vesteuropa, der ikke allerede har en lovgivning vedrørende luftforurening, og samtidig må man konstatere, at vi hyppigt her i landet kommer op på, at luftforureningen er større, end den tillades i de lande, hvor der er lovgivning derom. Jeg kan som eksempler nævne Sverige, Norge, England, Tyskland, Frankrig, og også i USA er man meget langt fremme på dette område. I forbindelse med, at der er en rapport på vej fra Akademiet for de tekniske Videnskaber, var der i sidste nummer af Ingeniørens Ugeblad, den 12. maj 1967, et interview med lederen af Dansk Kedelforening, dr. techn. Knud Hansen, som meget stærkt pressede på, for at der kom til at ske noget på dette område. Vi er bagefter i en række henseender; vi er det lovgivningsmæssigt, og vi er det forskningsmæssigt. Det fremgik af den pågældende artikel, at permanent måling af luftforureningen kun foregår ét sted i dette land, nemlig i Fredericia; det var af stor interesse, om man udbyggede forskningen og fik permanent måling af luftforureningen andre steder i landet.

Det er i det hele taget et af de områder,

som det er vigtigt at få uddybet hurtigst muligt for at se, om der er behov for lovgivningsinitiativ, eller lad mig hellere sige: i hvilket omfang der er behov for lovgivningsinitiativer. Hvor stort er problemet? Er det særlig stort her i landet? Vi ved jo alle sammen, at vi har en ret kraftig vestenvind over Danmark; det er muligt, at den medfører, at problemet ikke er så stort som f. eks. i Ruhrområdet og i hele Mitteleuropa, hvor man er meget opskræmt over problemerne, men så lad os da i det mindste få det konstateret, og hvis vi konstaterer, at der er behov for at gøre noget, så lad os få undersøgt, hvad det vil koste at løse opgaverne, og derefter få truffet beslutning.

Det samme gælder på støjområdet. Dér stillede, som ministeren nævnte det, Ingeniørforeningens arbejdsudvalg forslag om et permanent organ, der skulle have til opgave at effektivisere, udbygge og koordinere det igangværende og fremtidige arbejde på støjbekæmpelsesområdet — en støjkommission, der skal stille forslag. Der er støj på mange måder i vores tilværelse; der er det i gader og på veje, der er det i forbindelse med byggepladser og gadearbejder, og der er det i bygningerne — et område, hvor man ikke har faste regler for, hvem der har ansvaret. Det er altså et område, som man godt kunne løse uden at belaste de få eksperter, der efter ministerens opfattelse allerede har for meget at lave — få klare linjer med hensyn til, hvem der har ansvaret for det akustiske klima i bygningerne: er det arkitekten eller er det ingeniøren, eller skal man placere ansvaret på dem begge to?

Med hensyn til vandforureningen, ja, dér nævnte jeg før eksemplerne med Roskilde og Støvring. Man kan også nævne eksemplet med det søslag, der sidste år blev udkæmpet mellem København og ministerens fødeby, Ringsted. Det er utvivlsomt kun en forpostfægtning, ikke nødvendigvis med Ringsted, men vi kan vel rykke endnu længere ud og sige, at det vil blive et af de store problemer i de kommende år: hvem skal have de meget begrænsede vandmængder, der findes her i Sjælland, og hvordan skal vi undgå forurening af vandet? Ministeren har nævnt, at der også på internationalt niveau tages del i behandlingen af disse spørgsmål, og der er jo netop kommet en rapport fra Europarådets eks-